

ЛЕСЬ ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ

Остановісь, мгнове́ньє,
ти прекрасно!..

Лесь Подерв'янський
Остановись, мгновеньє, ти прекрасно!
Збірник

Остановись, мгновенье, ты прекрасно!.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Іван Опанасович Харченко, літературознавець.

Гриць Якович Вареник, теж літературознавець.

Чорт, трансцендентна сила у вигляді рогатого упиздня в ватніку, ватніх штанах і кірзових чоботях. Безсмертен.

Хуна, особа жіночої статі.

Сало, їжа Івана Опанасовича і Гриця Яковича, заповнює простір між шкірою та м'ясом свині, на вигляд біла, на смак жирна речовина.

Портвейн, напій, котрий Іван Опанасович і Гриць Якович п'ють вранці, вдень, ввечері, а також вночі.

ДІЯ ПЕРША

Кімната в общазі, в котрій живуть аспіранти: Іван Опанасович, Гриць Якович, і сало в кімнаті дві кровати, тумбочка і стіл. За столом сидить Іван Опанасович і їсть сало. На кроваті лежить Гриць Якович Вареник в стані алкогольного токсікозу, загорнутий з головою в ковдру.

Іван Опанасович. Шось випить хочеться, блядь, деж взять гроші? (До Гриця.) В тебе гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, я тобі завтра утром віддам.

Гриць мовчить.

Іван Опанасович. Чо мовчиш? Гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, завтра утром віддам.

Гриць мовчить.

Іван Опанасович. **Чо мовчиш? Гроші є?**

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, завтра утром віддам.
Чо мовчиш?

Гриць. Та жалко...

Деякий час обидва мовчать.

Іван Опанасович. Блядь, придумав! Щас гумореску напиздячу.

Іван Опанасович кладе сало, сідає до машинки і пиздить її по клавішам

Іван Опанасович. Такий гумор щас пиздану, шо вони всі повсцикаються. *(До Гриця Яковича.)* Ти «Перець» читав?

Гриць Якович. Ні.

Іван Опанасович. Очень даже напрасно, там такі хохми єсть, всцятися можна! Там і мойо тоже єсть...

Продовжує пиздити по клавішам, потім видира бумагу і комкає її.

Ну його к хуям, краще я оповідання про колгосп напишу, блядь, в «Молоду гвардію». *(До Гриця.)* Ти читав «Молоду гвардію»?

Гриць Якович. Ні.

Іван Опанасович. Напрасно, там тоже хорошиє хохми єсть...

Іван Опанасович пиздячить по клавішам.

Гриць Якович. Я сьогодні з Хуною условився, щас прийті должна...

Іван Опанасович продовжує пиздити машинку по клавішам, потім імпульсивно видира бумагу і зникає в сортирі. Входить Хуна.

Хуна. Я не опаздала?

З сортиру чути огидливе пердіння.

Хуна *(робить вигляд, ніби нічого не почула).* Ви тут сидіте, а на дворі така погода стоїт!..

З сортиру чути огидливе пердіння.

Хуна *(робить вигляд, ніби не чує).* Я прямо не знаю, что ета весна со мной делает!..

Гриць Якович тупо мовчить. З сортиру чути шарудіння. Трохи згодом з'являється Іван Опанасович, застьобуючи штани. Він

розпарений і страшний.

Хуна. Ізвініте, можна і мнє?

Іван Опанасович. Хі! Мерсі...

Хуна спокусливо посміхається і зникає в сортирі. Іван Опанасович у роздумі чуха собі живіт.

Іван Опанасович. Я в армії так наїбався, Гриша, їбать мої віники!..

З сортиру чути страшний крик, Хуназ перекошеним ротом вибігає з сортиру, збиває з ніг Чорта, який щойно зайшов у двері, і вихром зникає в нетрях общежитія.

Іван Опанасович. Блядь, шо вона злякалась? Гімна не бачила?

Чорт загляда до сортиру, мрійливо крутить хвостом і клаца язиком.

Чорт. Ну ти і сresh, Ваня...

Іван Опанасович. А хулі тут такого? Ну, посрав...

Чорт. Ну, розкажуй, як живеш, як жінка?...

Іван Опанасович. Та пішла вона на хуй!

Чорт (співчутливо). Шо такое, Ваня?

Іван Опанасович. Та вже місяць менструації не було, мабуть, забереміла...

Чорт. Так радуваться ж нада, Ваня!

Іван Опанасович. А хулі радуваться? Я її три года їбав, як врага народа, і вона не береміла. Я не люблю ото на простиню спускати, чи на живіт...

Чорт. Шо такое, Ваня?

Іван Опанасович. В неї матка не держить, забереміла, сука, коли я сам в Києві, а вона в Лохвиці.

Обидва мовчать. Чорт у роздумі крутить хвостом.

Іван Опанасович. Та я не за то, мені інтересно, хто її виїбав, вона жтричі за мене ширша, ще й окуляри носить. Інтелегентка, блядь. В Лохвицях – заврайоно.

Зловісна мовчанка.

Чорт (спокусливо). На блядки підем сьогодні?

Іван Опанасович. Та що я, пацан? Я в армії так наїбався, що противно згадувать. Я, вобщє, ото ібаться не понімаю. Ну шо тут такого? Штрикаєш, штрикаєш, а спроби – на хуя? Я б кращє вина б ото випив...

Чорт (ніскіки не здивувавшись). Давай стакани!

Чорт виймає з ватніка кілька пляшок портвейна. Гриць Якович, який до того лежав смирно, як небіжчик, починає нервово перекидатися на простирадлі, бо гадає, шо про нього забули. Чорт розливає, Іван Опанасович ріже сало.

Гриць Якович (нервово). Міне сюда дайте!

Іван Опанасович дає Грицю стакан, він п'є його, лежачи під ковдрою. Руки його при цьому трусяться.

Чорт. А шо ж ти, Ваню, далі робитимеш?

Іван Опанасович. А шо? Щас дісертацію напиздячу і в Броварах дом куплю за 20 тисяч. Я ото квартири ті блядські не понімаю, ну шо тут та кого? Ото меблю купують, позвуть у гості і сидять, і цілий день пиздять. А жінка пизду собі чуха...

Гриць Якович. А шо ж робить?

Іван Опанасович. Я люблю, щоб у мене хазяйство було: кабан, та то, та сьо. Вона, курва, звикла там у районо пиздїть, а кабана годувать нада!

Чорт (продовжує спокушати). Вань, а може, ну його кхуям ту дісертацію! Давай к блядям поїдемо на дискотеку, шас хароші бляді там єсть. Я хату сняв на Барщаговці, можна хоч тиждень не вилазити.

Іван Опанасович. Хе, то не можна! Начальник буде пиздїть.

Чорт. А ми йому скла товченого насипемо у бутерброди. У нього жінка ревнива, то подумают на неї.

Іван Опанасович. Ха, та воно можна, але ж у цих блядєй, я думаю, і тріпер є...

Чорт. Ну то давай підемо, Ваня, в кафе «Ластівка», приїбемося до армян і пизди дамо!

Іван Опанасович. Та воно можна, але ж там міліція, я думаю...

Чорт. А ми і міліції пизди дамо, а потім похуярим у «Дубки» і все там нахуй рознесем!

Іван Опанасович. Е, «Дубки», то далеко йти нада!..

Чорт. А ми на таксі...

Іван Опанасович. Ні, то дурне діло! Я краще сала поїм...

Іван Опанасович жере сало і запиває портвейном.

Чорт (з слізьми в голосі). Ваня, ти хоч плану покури!.. (З надією лізе до кишені.) Ось тут у мене є гарний, диви, як пахне, а-а-а!.. (Сатана з насолодою нюха план і крутить хвостом.) Давай накуримося і підем хуйню якусь зробим!

Іван Опанасович. Та їбав я його курить, від нього хуй не стоїть!..

Чорт (плаче). А навіщо тобі, щоб стояв?!

Іван Опанасович. Хм, як це навіщо, заїбав...

Гриць Якович. Блядь, деж та Хуна поділась? Казала вчора, що буде зі мною жити, а сама втекла...

Іван Опанасович. Та біс їх зрозуміє, тих хун, он краще – вино стоїть, пий...

Всі випивають.

Чорт. Ваня, а може, вона щас прийде, та ми Швецію зробимо?

Іван Опанасович. Яку це Швецію?

Чорт (спокусливо). Ну, це коли один вафлями годує, а другий в сраку їбе. Інтересно!

Іван Опанасович. А ти що робить будеш?

Чорт. А я так, подивлюсь...

Іван Опанасович. Не, не можна. Вона комусь розкаже, нам тоді всім піздец. Скажуть: «Іван опанасович Харченко, замість дисертацію про Шевченка писати, зробив в общежитії гніздо разврата».

Чорт. Не скаже. Ми її вафлями нагодуємо, а потім голову відріжемо і закинемо до студентів. То всі подумают, що то негри...

Іван Опанасович. Я на тих негрів дивитися не можу – чорні, а наглі! Іде в автобусі і читає якусь книжку не по-нашому, хуй просиш, тіки оченятами зир-зир. А тьолок вони наших їбуть, ті дури пащеки пораззявляють і їдуть з ними в Африку чи якусь Гвіану

йобану. А негру шо, поібав, надоїло, потім ізТв, і всі діла. Вони своїх так не люблять їсти, як наших. Наша баба потіє менше...

Гриць Якович. Все одно пизда ставридою бздить.

Всі троє замислено мовчать, переварюючи інформацію Гриця Яковича.

Чорт. Ваня, а пам'ятаєш, коли ти старий був, як ти в мене просився, молодість хотів, аж душу заклав...

Іван Опанасович. Не помню.

Чорт. А казав: «Чортику, любий, зроби молодшим, дай трохи грошей, та кабанчика, та то, та сьо, я тобі вік служить буду і всіх, геть-чисто, позакладаю». Асам – слина тече з рота, зубів нема, та у вухах вати півкіла стирчить.

Іван Опанасович. Ніхуя такого не помню, не було цієї хуйні.

Чорт. Ну як же, Ваня, не було, када іменно шо було! Казав, я як молодий буду, то не буду більше всякої хуйні робить, у поліцаї вступати, сало їсти і таке інше, а буду ізучать «Трі стадії духа», щоб потом кричать: «Остановись, мгновеніє, ти прекрасно!». Не ти, скажеш, а? Хто казав: «Буду Ніцше читати, а потім превозмогать в собі поца, і їбати по ночах дику вовчицю, і в Гонконзі дурний план курити». Шо, не ти? А хто казав: «Покину це село хуйове, а буду ананаси і бургундське пиздячить із манекенщицями в Парижі і через їх пойму марність зусиль». Шо, не ти?

Іван Опанасович. Шоб ти з'їв, та й не пиздів!

Гриць Якович *(шуткує)*. Я тарілку супу, а ти кінську залупу. Га-га-га! *(Регоче.)*

Чорт. І я тоже дурень. Сижу тут з вами, пиздюками, сало їм... *(Чорт наливає шмурдяку, відрізає сала. Передражнює когось.)* Остановись, мгновеніє, ти прекрасно! *(Потім випиває шмурдяк, закусює салом і кривиться.)*

Гриць Якович *(співчутливо пиздить чорта по спині)*. Шо, не пошло?

Чорт. Да пішов ти на хуй, «не пашло»... Муму йобане!..

Гриць Якович (шуткує). А я і так на йому сиджу, тіки ноги звисають. Га-га-га-га!

Чорт (розлючено плює на підлогу). Тіки і навчився, що ото срати, як бегемот, он навіть хуни тікають!..

Іван Опанасович. Я їм не винуватий, що вони дурні.

Чорт. Ну а якщо всі повтікають?

Іван Опанасович. Хай тікають, вони мені не потрібні.

Чорт. Ну і сиди тут з своїм салом, кабан йобаний!

Іван Опанасович. От ти в нас дуже інтелегентний, що не слово, то матюки.

Чорт іде до дверей. Раптом двері відчиняються, і в них входить Хуна.

Хуна. Ви тут сидіте, а на дворі така погода стоїт! Я от нарешті вийшла, трохи погуляла... Так що ета весна со мною делает! А ви чого тут сидіте?

Гриць Якович (шуткує). Тебе чекаєм, Швецію робить.

Хуна. А що это такое?

Починає тихо грати «АББА». Всі, в тому числі і Чорт, мовчать.

Хуна (наївно). Нет, ну честно, ребята?

Іван Опанасович (спльовує). Це коли один вафлями годує, а другий в сраку їбе. Інтересно! На от сало, їж...

Хуна, Гриць Якович, Іван Опанасович жеруть сало. Чорт заглядає в сортир, спускає воду і зникає. Спущене гамно, веселі звуки «АББИ» і чавкання трьох створінь зливаються в єдину симфонію.

Завіса

Данко Феєрія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Данко.
Натовп.

ДІЯ ПЕРША

Ліс. Входить натовп. Натовп дико і страшно реве. Де-по-де можна іноді почути обривки розлючених фраз типу: «Хлопці, хорош ноги бить. Начальство очки гребе, а ми пизди лопатою вигрібаємо» та таке інше.

Входить Данко і стріля з пістолета в повітря.

Данко. Мовчать!

Всі мовчать так, що стає ніяково.

Данко. Не розмишлять! Чмо японське... Іттіль!

Голоси. Та куди ж іттіль?

Данко. Іттіль, контра! Хто не хоче – уб'ю, нахуй!

Данко вириває з грудей серце, яке світиться карасіновим світлом, і вимахує ним, як ліхтарем.

Голос з натовпу. Ніхуя собі!

Данко (кричить). Ура! Вперед, чмо японське!

Всі біжать за Данком в напрямі, протилежному тому, куди йшли.

ДІЯ ДРУГА

Болото. Входить натовп з Данком.

Данко. Іттїть!

Голос з натовпу. Ги, та вже, мабуть, прийшли!

Данко. Контра! От не пиздїть, а іттїть!

Голос з натовпу. Я їбав таку жїзнь!..

Данко. Шо поставали, пизда ваша мати?!

Запаадливий голос з натовпу. Данко, серце згасає!..

Справді серце в руці у Данко починає гаснути. Данко кидає його з розмаху об кочку і затоптує ногами. Потім вириває у себе печінку. Печінка відразу ж починає горіти синім вогнем.

Данко (несамовито реве). Іттїть!

Данко і натовп зникають у напрямі, протилежному тому, куди йшли.

ДІЯ ТРЕТЯ

Пустиня. Входить натовп з Данком.

Данко (шуткує). Ге-ге! Ніхуйова пагодка!..

Натовп мовчить.

Данко. Що мовчите, га? Де Ізергіль, стара блядь?

Голос з натовпу. Вчора здохла.

Данко (невпевнено). Іттїть.

Голос з натовпу. А не пішов би ти сам на хуй?!

Запаадливий голос з натовпу. Данко, печінка згасає!..

Данко кидає об підлогу смердючу згорівшу печінку.

Запаадливий голос. Данко, нирки рви, вони горітимуть!..

Данко вириває нирки. Вони горять, але не так яскраво, як хотілося б. Тоді Данко і їх кидає об пісок.

Данко. Що, падлюки, тепер довольні?

Натовп мовчить.

Данко. Тепер вам всім піздець!

Помирає.

Голос з натовпу. Ніхуя не піздеє, ми тут з пустині сад зробимо!

Голоси. А вірно, хлопці, а діло каже!

Голоси. Ура! Вперед, чмо японське!

Всі. Ура!!!

Натовп зникає в напрямку, протилежному тому, куди йшов.

Завіса

Хвороба Івасика

ДІЙОВІ ОСОБИ

Івасик, хлопчик.

Лікар, мужчина.

Сибірська Язва, бацила.

Гангрена, бацила.

Ганарея, бацила.

Випаденіє Матки, бацила.

Смерть, скелет.

ДІЯ ПЕРША

Печера з сталактитами. В ній сидять Сибірська Язва і Гангрена і грають в карти. Вони неохайні і неприємні. Гангрена – синя, Сибірська Язва в тупих сибірських валянках.

Язва. Що у нас козир?

Гангрена. Жир.

Язва. Шостака.

Гангрена б'є.

Язва. Сімака.

Гангрена б'є.

Язва. Вісьмака.

Гангрена б'є.

Входить Ганарея. На ній одягнуто брючного костюма, взагалі, вона така ж неприємна, як Язва і Гангрена.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ЛЕСЬ ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ

Остановісь, мгновеньє,
ти прекрасно!..